

NINNI SCHULMAN

RAKAS LENA

TAMMI

NINNI SCHULMAN

Hagfors-sarja:

Tyttö lumisateessa (2010, suom. 2017)

Poika joka ei itke (2012, suom. 2018)

Vastaa jos kuulet (2013, suom. 2019)

Älä kerro kenellekään (2015, suom. 2020)

Tervetuloa kotiin (2016, suom. 2021)

Kun kellot seisahtuvat (2019, suom. 2022)

Juhlimaan tulkaa (2021, suom. 2022)

Tyttölapsi nro 291 (2020, suom. 2022)

Ingrid Wolt -sarja:

Viimeiset leikit (2023, suom. 2024)

Rakas Lena (2024, suom. 2025)

NINNI SCHULMAN

RAKAS LENA

Suomentanut

Anu Heino

TAMMI

HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS *KÄRASTE LENA* ILMESTYI RUOTSISSA 2024.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2024

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH AHLANDER AGENCY.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANU HEINO JA TAMMI 2025

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-6781-4

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT: TUOTEVASTUU@TAMMI.FI

1

INGRID WOLT jätti siivousvaunun varastoon ja vaihtoi hotellin työasun omiin vaatteisiinsa: farkkuihin, verkkaritakkiin ja lenkkitossuihin.

Ennen pukuhuoneesta poistumista hän vilkaisi peiliin tarkistaakseen, että tumma peruukki istui kuten pitikin. Hän huikkasi Tanjalle heipat ja kiiruhti lämpimänkostean pyykkituvan halki ja edelleen liinavaatevaraston läpi sanomatta sanaakaan kenellekään.

Hän työnsi raskaan takaoven varovasti auki ja kurkisti kadulle.

Pysäköintialue hotellin edustalla oli hiljainen. Autot olivat tyhjiä. Kadulla ei liikkunut ketään. Oikeustalon puistossa näkyi olevan vain joku pomppaan pukeutunut nainen ulkoiluttamassa villakoiraa. Ingrid vilkaisi naista vielä uudemman kerran ennen kuin laittoi aurinkolasit silmilleen ja kiiruhti puolijuoksua kohti uutta autoaan, käytettyä Volvo 240:tä, jonka peruutuspeilistä roikkui karvanopat. Hän oli vaihtanut sen päittäin Saabiin, jonka Thomas oli ostanut valmiiksi odottamaan häntä, kun hän oli kesän alussa vapautunut Hinsebergin naisvankilasta. Saab oli ollut tehokkaampi, joten vaihtokauppa ei ollut kovin kannattava, mutta sille ei nyt voinut mitään. Volvo, jonka takaikkunassa oli rispaantunut IFK Mora -tarra, herätti vähemmän huomiota.

Ingrid istuutui autoon, painoi oven lukitusnapin alas ja vilkaisi Hamngatanin, Moragatanin ja oikeustalon suuntaan. Pesäpallomaila lojui valmiina apukuskin paikalla. Hän käynnisti auton nopeasti ja ajoi Strandgatanille.

Hän riisui aurinkolasit vasta jätettyään taajaman taakseen ja ohitettuaan ratsastuskoulun. Peruukki sai jäädä päähän, vaikka päänahka kutisikin helvetillisesti pitkän työpäivän jälkeen.

Siljansforsin metsämuseon kohdalla hän huomasi mustan Audin, joka kääntyi pysäköintialueelta tielle heti kun hän oli ajanut ohi. Se kiihdytti nopeasti, mutta jäi roikkumaan hänen peräänsä, vaikka edessä avautui pitkä suora kartanon ohi.

Mökille johtavan sivutien kohdalla auto oli edelleen hänen takanaan. Ingrid ei uskaltanut kääntyä pois maantieltä, vaan jatkoi suoraan eteenpäin hidasta vauhtia.

”Ala mennä ohi”, hän sanoi peruutuspeilille. ”Mitä sinä siellä roikut?”

Hän yritti erottaa auton kuljettajan, mutta alas laskettu häikäisysuoja peitti kuskin kasvot.

Vasta heidän lähestyessään Kätتبota kuljettaja pani vilkun päälle ja siirtyi viereiselle kaistalle.

Ingrid puristi rattia ja valmistautui siihen, että hänet yritettäisiin kiilata tieltä, mutta auto vain ajoi ohi ja katosi seuraavan mutkan taakse. Hän kaarsi vähän matkan päässä olevalle levähdyspaikalle ja veti hetken henkeä ennen kuin jatkoi matkaa.

Vaikka Ingrid oli lähes varma, ettei kukaan seurannut häntä enää, hän vilkaisi vielä kerran peruutuspeiliin ennen kuin kääntyi mökille johtavalle kuoppaiselle metsätielle. Mustikanvarpuja ja harvaa heinää kasvava tontti oli umpimetsässä, mutta siihen kuului myös kapea järvenrantakaistale. Rannassa oli laituri ja sileitä kallioita, jotka lämpenivät edelleen auringonpaisteessa.

Täällä hän voisi olla hetken piilossa maailmalta.

Kun Benny oli tarjonnut Ingridille mahdollisuutta asua kesämökillä ilmaiseksi, kunnes löytyisi jokin muu ratkaisu, Ingrid oli ottanut tarjouksen vastaan.

Ingrid olisi halunnut tuoda Annan tänne vierailulle, mutta jos sosiaalitoimelle selviäisi, ettei hänen nykyisessä asumuksessaan ollut sisä vessaa eikä lämmintä vettä, hän ei saisi huoltajuutta ihan heti takaisin. Hän oli ilmoittautunut kunnan asunto-

jonoon, ja jos hän saisi edes osa-aikaisen vakityön hotellilta, vuokrasopimuksen solmiminen voisi vihdoinkin olla mahdollista.

Ingrid sammutti moottorin, nousi autosta ja venytteli.

Ilmassa tuoksuivat lämmin sammal ja männynneulaset, ja järven toiselta puolelta maantieltä kantautui liikenteen huminaa. Siitä tuli turvallinen olo. Hän ei ollut täysin yksin universumissa, vaikka siltä usein tuntuikin.

Sisään päästyään hän riisui ensi töikseen peruukin ja laski sen telineelle makuuhuoneessa. Peruukki oli kallis, ostettu oikeasta peruukkiliikkeestä Tukholmasta. Siinäkin Thomas oli auttanut häntä. Ingrid ei voinut olla ihmettelemättä, miten selviäsi ilman pikkuveljeään.

Hän veti päästään nailonsukan, joka oli pitänyt hänen omat hiuksensa kurissa, ja pöyhi tukkaansa sormillaan. Sitten hän nappasi kylpytakin mukaan, pani Bennyn mummon vanhat puukengät jalkaan ja käveli laiturille. Rantakoivuihin oli jo alkanut ilmaantua keltaisia lehtiä, ja Ingrid hytisi riisuessaan vaatekappaleen toisensa jälkeen.

Mäntymetsä ympäröi pientä järveä joka puolelta. Vähän kauempana etelän suunnalla puunrunkojen välistä häämötti muutama vapaa-ajan asunto, mutta näin syyskuussa useimmat olivat tyhjillään. Ingrid ei ollut havainnut viime viikkoina mitään elonmerkkejä muilla tonteilla.

Jalkojen juureen putoilevat vaatekappaleet toivat hänen mieleensä päivän, jona hän oli joutunut vankilaan. Keskellä vankilan pesuhuonetta oli seissyt jättimäinen kylpyamme, johon päävänginvartija Evy oli pakottanut hänet tulikuumaan kylpyyn ja valvonut toimitusta vierestä, aivan kuin Ingrid olisi pitänyt käsitellä syöpäläisten varalta ja desinfioida, ennen kuin hänellä oli lupa astua laitokseen. Kauttaaltaan laatoitettu huone oli tuonut Ingridin mieleen ennemminkin vanhanaikaisen mielisairaalan kuin modernin vankilan.

Kun Ingrid oli yrittänyt sanoa, että hän puhdistuisi varmasti vähintään yhtä hyvin suihkussa – olihan yhdellä seinustalla rivi

suihkujakin – Evy oli vedonnut sääntöihin ja tehnyt selväksi, ettei niistä poikettaisi edes Ingridin kohdalla, mikäli hän sel-laista oli kuvitellut. Ei, vaikka hän oli poliisi.

Eryn katse oli polttanut Ingridin paljasta ihoa, ja Ingrid oli yrittänyt olla ajattelematta ammeen himmeää emalipintaa ja kaikkia niitä satoja naisia, jotka oli puunattu siinä putipuhtaiksi ennen häntä. Jälkeenpäin hän oli tuntenut olonsa likaisemmaksi kuin koskaan.

Nyt hän tipautti rintaliivit ja pikkuhousut vaatekasan pääl-limmäisiksi. Järvi oli peilityyni, ja vesi oli niin kirkasta, että hän erotti ohi lipuvan särkiparven. Hän laski kolmeen, otti vauhtia ja sukelsi.

2

RUUMIS ROIKKUI makuuhuoneessa, kuten Bennyille ja Kennethille oli kerrottukin. Pyykkinarulta vaikuttava hirttoköysi oli kiinnitetty lampunkoukkuun, ja tuoli, jolla nainen oli seisonut, lojui kumossa sängyn jalkopäässä.

Pää oli retkahtanut sivulle, ja pitkä tukka roikkui toisella olkapäällä.

Kuin räsynukke, Benny ajatteli ja yritti olla katsomatta kalpeita kasvoja. Koukussa roikkunut vanhanaikainen katto-kruunu oli nostettu lattialle sängyn viereen.

Kuten kaikkialla muuallakin talossa, makuuhuoneessa oli siistiä ja kodikasta, ja ikkunalla oli kukoistavia viherkasveja. Vankkatekoisen, huolellisesti pedatun parisängyn päällä oli värikäs päiväpeitto.

Näytti siltä kuin nainen olisi halunnut tehdä hyvän vaikutuksen vielä viime hetkilläänkin.

Kenneth nosti tuolin pystyyn ja nousi sille seisomaan.

”Ota sinä vastaan, niin minä leikkaan”, hän ehdotti.

Benny nyökkäsi, otti tukevan otteen naisen vyötäröstä ja hengitti suun kautta. Pyykkinarun katketessa hän horjahti painon alla, vaikka olikin valmistautunut. Kenneth hyppäsi nopeasti alas tuolilta ja auttoi laskemaan ruumiin laualattialle.

Benny arveli naisen olevan kolmissakymmenissä. Vaikka leuka oli painunut rintaa vasten ja suu jäykistynyt avoimeen irvistykseen, oli ilmeistä, että nainen oli ollut eläessään kaunis. Normaalivehikoinen. Hoidetut kynnet ja permanentattu tukka.

”Hän näyttää tutulta”, Benny sanoi. ”Mutta en muista mistä.”

”Minäkin tunnistin hänet”, Kenneth totesi. ”Kävin täällä, kun hänen miehensä kuoli pari vuotta sitten. Hänen nimensä on Lena.”

Benny meni keittiöön, ja Kenneth laittoi kameraan uuden filmirullan ottaakseen valokuvia huoneesta. Ruudullinen pöytäliina ja salusiiniverhot samasta kankaasta. Ikkunalaudalla pelargonit edelleen täydessä kukassa.

Hätäkeskukseen soittanut vanhempi nainen istui keittiön-pöydän ääressä pala keittiöpaperia kädessään. Hänkin vaikutti tutulta. Hänen vieressään istui leveäharteinen mies työhousuissa ja lippalakissa.

Benny otti muistiinpanolehtiön ja kynän esiin.

”Aloitetaan vaikka teidän nimistänne”, hän sanoi.

Nainen niisti nenänsä ja rykäisi.

”Minun nimeni on Gunnel Nilsson, ja olen Lenan työtoveri. Olemme molemmat töissä Sollerönin Coop-valintamyymälässä.”

Nyt Benny muisti, missä hän oli nähnyt naisen aikaisemmin. Hän kirjoitti nimen muistiin ja kääntyi sitten miehen puoleen.

”Rune Hedström, Lenan lanko. Ja naapuri. Lena oli naimisissa nuoremman veljeni Eskilin kanssa. Eskil valitettavasti menehtyi pari vuotta sitten. Kaksi muuta veljeäni asuvat myös tässä maatilalla.”

Mies nyökäytti kohti ikkunaa, josta näkyi punaiseksi maalatun päärakennuksen pääty.

Benny oli ihastellut taidokkailla puukoristeilla varustettua pitsihuvilatyyppistä rakennusta ja olettanut, että hälytys oli tullut sieltä. Lenan pikku talo oli kuitenkin vähän sivummalla, suuremman ulkorakennuksen vieressä. Pihamaan toisella puolella kohosi korkea navetta.

”Sinäkö soittit poliisille?” Benny kysyi Gunnelilta.

”Kyllä. Olen tehnyt Lenan kanssa kauan töitä. Hän ei ole usein sairas ja tulee aina ajoissa vuoroon. Kun hän ei ilmaantunut töihin eilen eikä tänään, eikä hän vastannut puhelimeen,

huolestuin ja ajoin tänne. Koputin kovaa monta kertaa, mutta kun kukaan ei tullut avaamaan, kokeilin ovea. Se oli auki ja tulin sisään. Ajattelin että ehkä hän on sairaana, joten menin makuuhuoneeseen. En voi käsittää...”

Gunnel painoi käden suulleen ja veti pari kertaa syvään henkeä ennen kuin jatkoi.

”On kyllä pakko sanoa, etten ole koskaan nähnyt mitään niin kamalaa. Huomasin heti, että hän oli kuollut, joten juoksin keittiöön soittamaan. Sitten menin ulos. En halunnut olla täällä yksin. Kun näin Runen navetan luona, juoksin sinne ja kerroin.”

Rune rutisti lippalakkaa kädessään ja nielaisi.

”En tiedä, mitä sanoa. Niin nuori ja tekee noin itselleen”, Rune sanoi hiljaa. ”Etsimme jäähvyäiskirjettä ennen kuin tulitte, mutta emme löytäneet mitään.”

”Läheskään kaikki eivät jätä viestiä”, Benny totesi.

”Lena oli niin kiltti”, Gunnel jatkoi. ”Avulias ja tunnollinen, kaikin tavoin kunnollinen.”

”Miten hän oli sinun mielestäsi voinut viime aikoina?” Benny kysyi.

”Viime viikolla hän vaikutti surulliselta, tai miten sitä nyt kuvailisi... Ehkä huolestuneelta. Kysyin itse asiassa, oliko hänellä murheita, mutta Lena sanoi, ettei hänellä ollut mitään hätää. Niin kuin hänellä oli tapana tehdä.”

Gunnel kuivasi taas silmiään.

Benny nyökkäsi ja kääntyi katsomaan Runea.

”Jaa-a, ei aavistustakaan. Lena oli tietäkseni reissussa viime viikonloppuna, mutta en ole jutellut hänen kanssaan kunnolla pitkään aikaan.”

Kenneth tuli keittiöön ja tervehti pöydän ympärille kokoon-tunutta joukkoa.

”Otan osaa”, hän sanoi ennen kuin käänsi katseensa Bennyyn.

”Alkaa olla valmista, joten soitan ruumisauton. Piirilääkärin pitäisi olla täällä tunnin sisällä.”

Kenneth katosi taas ovesta.

”Oliko Lenalla lapsia?”

”Ei”, Rune vastasi. ”Siis ei elossa olevia. He saivat pojan, joka kuoli heti syntymän jälkeen.”

”Mitä Eskilille tapahtui?” Benny kysyi.

”Jotain sydämen kanssa”, Rune sanoi. ”Hän kuoli ihan yks-kaks, kaatui suorilta jaloilta. Vaikka oli vahva ja terve mies. Tai niin me luulimme.”

Toiset saavat raskaampia taakkoja kannettavakseen, Benny ajatteli. Itsemurha ei ehkä ollutkaan kovin yllättävä päätös.

”Onko hänellä lähiomaisia, joille pitäisi ilmoittaa?” hän kysyi. ”Teidän täällä tilalla asuvien lisäksi.”

”Lenan äiti ja isä asuvat Örnköldsvikissä”, Rune sanoi. ”Muita lähiomaisia hänellä ei tietääkseni ole.”

Benny kirjoitti vanhempien nimet muistiin. Paikalliset kollegat saisivat käydä vanhempien luona viemässä kuolinsanomaa.

”Jaahas. Jos tässä oli kaikki, minun pitäisi palata töihin”, Gunnel totesi ja nousi. ”Ihmettelevät siellä varmaan, mihin olen joutunut. Tulipa tästä kammottava päivä. Lena-raukka. Hän oli niin mukava.”

3

BENNY AJOI pihaan juuri, kun Ingrid oli saanut tehtyä tulet hellaan. Ingrid alkoi olla hommassa jo melko kätevä. Hän tiesi tarkalleen kuinka paljon sanomalehteä piti laittaa sytykkeeksi ja minkä verran pellin piti olla auki, jotta puut syttyisivät helposti.

Kun klapit paloivat kunnolla, hän sulki luukun, nousi ja pyyhki kätensä housuihin.

Benny tömisteli ylös rappusia, näki Ingridin katsovan häntä ikkunasta ja avasi oven koputtamatta. Kylmä tuulenpuuska pyyhkäisi lattian poikki.

”Iltaa tupaan”, Benny tervehti ja laski kirjekuoren ja postikortin klaffipöydälle. ”Tarkistin puhelinvastaaajankin. Kukaan ei ollut jättänyt viestiä.”

”Eikö mitään sosiaalivirastostakaan?”

”Ei yhtikäs mitään.”

Ingridin ja Annan edellisestä tapaamisesta oli jo melkein kolme viikkoa. Yleensä Berit Sundhed otti paljon nopeammin yhteyttä sopiakseen uuden tapaamisajan. Ehkä viivästys johtui siitä, että Anna oli juuri aloittanut koulun ja siinä riitti sopeutumista. Vaikka Ingridistä tuntui vaikealta ajatella, että tytär asuisi sijaisperheessä Sigtunassa vielä hyvän aikaa, hän yritti parhaansa mukaan hyväksyä tilanteen.

Ingrid vikaisi pientä postikasaa. Siinä oli kirje Thomakselta ja kuningasta ja kuningatar Silviaa esittävä postikortti Majsanilta, joka oli istunut tuomiotaan yhtä aikaa Ingridin kanssa.

Benny tyhjensi Ingridin postilokeron Morassa pari kertaa viikossa ja kävi sitten Kumbelnäsissä Ingridin entisessä asunnossa tarkistamassa, oliko puhelinvastaajassa viestejä. Ingrid oli asunut siellä kesän ajan, ja he olivat tulleet siihen tulokseen, että oli parasta, että kaikki luulivat Ingridin yhä majailevan siellä.

”Eikö mitään muuta?” Ingrid kysyi. ”Ei Kjelliltäkään?”

”Ei”, Benny vastasi.

Kjellillä oli tapana soittaa vähintään kerran viikossa ja jättää viesti Ingridin puhelinvastaajaan. Poliisina Kjell tiesi, ettei hänen kannattanut uhkailla Ingridiä suoraan, mutta jo miehen teeskennellyn lempeän äänen kuuleminen sai Ingridin suunniltaan pelosta.

Vaikka tieto ei ehkä merkinnyt mitään, Ingrid huokaisi helpotuksesta.

”Haluatko jotain?” hän kysyi. ”Kahvia? Voileivän?”

”Ei tarvitse”, Benny vastasi ja heilautti kättään. ”Ulrikalla on ruoka valmiina. Tai no, ehkä sitä sentään kupin kahvia voisi äkkiä juoda. Jos keität itsellesikin.”

Ingrid alkoi puuhata kahvia, kaatoi keittimeen vettä ja mittasi kahvinpurut.

”Välillä haaveilen virittäväni hänelle ansan”, Ingrid sanoi.

”Minkälaisen ansan? Ajattelitko tyrkätä hänet alas kallion-kielekkeeltä?”

Benny näytti aidosti huolestuneelta.

Jos tietäisin pääseväni siitä kuin koira veräjästä, en epäröisi hetkeäkään, Ingrid ajatteli, mutta ei sanonut sitä ääneen.

”En, mutta teeskentelisin, että uskon hänen kauniita puheitaan, ja suostuisin keskustelemaan hänen kanssaan. Ja sitten tavatessamme kuvaisin kaiken.”

Ei tosin ollut kovinkaan todennäköistä, että Ingrid selviäisi tapaamisesta hengissä, mutta jotenkin uhkailu pitäisi saada loppumaan.

”Kuulostaa tosi huonolta idealta”, Benny totesi.

”Tiedän, mutta minun on pakko tehdä jotain. En voi vain piileskellä lopun ikääni sen sian takia.”

”Eikö ole ketään, joka voisi todistaa, kuinka väkivaltainen hän voi olla?” Benny kysyi. ”Yhdessä hänen jättämiensä viestien kanssa siitä voisi olla apua oikeudenkäynnissä.”

”Sen pitäisi sitten olla Conny”, Ingrid sanoi. ”Kjellin lähin työtoveri. Hän on tosin melkein yhtä hirveä kuin Kjell. Heidän liiallisesta voimankäytöstään tehtiin monta ilmoitusta, mutta tiedäthän sinä, millaista se on. Joku juopporetku vastaan kaksi poliisia, jotka pitävät toistensa puolta.”

Ingrid kaatoi kahvia kahteen mukiin ja laski toisen Bennyn eteen. Vasta nyt hän huomasi, kuinka uupuneelta mies näytti.

”Oliko rankka päivä?” Ingrid tiedusteli.

”Jep”, Benny vastasi. ”Jouduimme hoitamaan itsemurha-keikan Sollerönissä. Sellainen jää mieleen. Kuten tiedät.”

”Olen käytettävissä, jos haluat puhua.”

”Uhri oli hirttäytynyt kotonaan. Juuri kolmekymmentä täyttänyt nainen. Hänen työtoverinsa löysi hänet.”

”Oliko hän ollut kauan kuolleenä?”

Ingrid tiesi, ettei aika kohdellut ruumiita erityisen hyvin.

”Hän ei ollut tullut töihin pariin päivään, joten hän on saattanut olla kuolleenä muutaman vuorokauden. Ei mikään mukava näky.”

Ingrid laittoi kahvipannun takaisin keittimen levyille ja istuutui. Tätä osaa poliisin työstä hän ei ikävöinyt. Hän kaipasi melkein kaikkea muuta, mutta ei tätä.

”En tiedä”, Benny jatkoi. ”Itsemurhat vain ovat niin helkkarin surullisia ja tarpeettomia.”

Hän joi kulauksen kuumaa kahvia ja katsoi Ingridiä kupin reunan yli.

Uusi, vielä aivan sileä vihkisormus välähti ikkunasta lankeavassa valonsäteessä. Ingrid hätkähti edelleen joka kerta, kun näki sen.

”Niinpä, hyi helkkari”, hän totesi. ”Oliko naisella perhettä ja lapsia?”

”Hän oli leski”, Benny sanoi. ”Ei eläviä lapsia.”

Ingridin kohottaessa kulmakarvojaan Benny selvensi: ”Hän sai pojan, joka kuoli heti syntymän jälkeen. Aviomies menehtyi äkillisesti pari vuotta sitten. Naisella oli työpaikka ja mukava talo sukutilan pihapiirissä, mutta silti hän ei jaksanut enää.”

”Muistatko sen kiskoilla maanneen miehen Kristinebergissä?” Ingrid kysyi.

”Muistan, kiitos kysymästä.”

Benny ja Ingrid olivat olleet työpari Tukholman poliisissa, ja he olivat joutuneet hoitamaan useita itsemurhatapauksia samassa partioautossa viettämiensä vuosien aikana. Ingrid muisti niistä useimmat, mutta pahin oli ollut nuori isä, joka oli käynyt makaamaan metrokiskoille. Ingrid oli nähnyt siitä painajaisia vielä viikkokausia, mutta ei ollut kertonut niistä kenellekään, sillä hän oli pelännyt vaikuttavansa heikolta ja epäammattimaiselta.

”Ajattelen edelleen joskus hänen perhettään”, Benny sanoi. ”Lapset ovat varmasti jo isoja.”

Ingridistä poliisin tärkein tehtävä oli ihmisten auttaminen, mutta aina se ei ollut mahdollista. Aina ei ollut vastauksia, ei oikeutta, ei lohdutusta. Vain surua.

”Alkaako öisin olla jo kylmä?” Benny tiedusteli.

”Ei vielä kovin kylmä, mutta olen pitänyt makuuhuoneen sähköpatteria päällä.”

”Pitää sitten panna sisäikkunat pian paikoilleen. Ne ovat varastossa. Voin auttaa sinua siinä.”

”Jos vain ehdit”, Ingrid sanoi.

”Ei siihen kovin kauaa mene. Tarvitsetko jotain muuta? Vessan ja kylpyhuoneen lisäksi siis”, Benny lisäsi hymyillen.

”Musiikkia”, Ingrid totesi. ”Täällä on kasettisoitin, mutta minulla ei ole kasetteja.”

”Voin äänittää sinulle jotain, jos haluat”, Benny tarjoutui.

”Voisitko? Se olisi tosi kilttiä.”

Ingrid meni makuuhuoneeseen ja haki David Bowien albumin, jonka hän oli ostanut heti vapauduttuaan ja jota hän oli kuunnellut yötä päivää kesällä Kumbelnäsissä.

”Hoituu”, Benny lupasi ja tutki levyn kansia. ”Helppo homma.”

Hän joi loput kahvista kahdella isolla kulauksella, kolautti mukin päättäväisesti pöydälle ja nousi seisomaan.

”No niin, nyt pitää kyllä lähteä.”

Benny työnsi tuolin pöydän alle ja sujautti äänilevyn kailaloonsa.

”Odota vähän”, Ingrid sanoi ja livahti miehen ohi eteiseen hakemaan käsilaukkuun.

Hän otti lompakkonsa ja poimi sieltä kaksi sileää kymmenen kruunun seteliä. ”Tässä”, hän sanoi. ”Bensarahaa.”

”Ei sinun tarvitse.”

Benny laski levyn hattuhyllylle ja tarttui takkiinsa.

”Ei niin, mutta haluan silti. Ajat edestakaisin monta kertaa viikossa minun takiani. Saan jo asua mökissä ilmaiseksi.”

”Mökille tekee hyvää, että siellä asutaan ja että joku pitää siitä huolta”, Benny totesi. ”Että joku laittaa tulen hellaan, tuulettaa ja pitää hiiret poissa.”

”Minusta ei kuitenkaan tunnu reilulta, että joudut ostamaan bensaa takiani. Mitä Ulrikakin sanoisi, jos en maksaisi mitään?”

Benny katsoi Ingridiä ja avasi suunsa, mutta mitään ei tullut ulos.

”Ole kiltti ja ota nämä”, Ingrid pyysi ja astui lähemmäs. ”Minun takiani.”

Benny ojensi vastahakoisesti kätensä ja otti setelit irrottamatta katsettaan Ingridistä.

”Ei tänne ajamisesta mitään vaivaa ole”, Benny vakuutti.

Hän seisoi hetken liikkumatta, astui sitten lähemmäs ja kietoi kätensä Ingridin ympärille. Ingrid painautui miehen syliin, veti shampoon tuoksua nenäänsä ja sulki silmänsä. Bennyn oli täytyntä käydä poliisiasemalla suihkussa työvuoron päätteeksi.

”Ingrid?” Benny sanoi ja irrotti otteensa.

”Niin?”

Ingrid nosti katseensa Bennyyn ja katsoi tätä silmiin.

”Niin?” Ingrid toisti.

Benny sipaisi hellästi Ingridin hiuksia kuin tämä olisi ollut lapsi, joka kaipasi rauhoittelua, kääntyi sitten ja laittoi kengät jalkaan.

”Minun pitää mennä. Nähdään.”

Ennen kuin Ingrid ehti sanoa mitään, mies oli kadonnut ovesta ja sulkenut sen perässään.

Molemmat setelit lojuivat lattialla.

4

ULRIKA ISTUI keittiönpöydän ääressä korjaamassa kokeita, kun Benny tuli kotiin. Asunnossa tuoksui ruoka, mutta tiskipöytä oli tyhjä, ja astiat kuivuivat kuivaustelineellä pyyheliinan alla.

”Anteeksi, kun tulin näin myöhään”, Benny sanoi ja laski Bowien albumin eteisen lipaston päälle. Hän selasi päivän postit nopeasti läpi ennen kuin astui lähemmäs ja laski kätensä Ulrikan selälle.

”Aloinkin jo ihmetellä, mihin olit joutunut”, Ulrika totesi ja käänsi päätään niin että Benny sai annettua hänelle suukon. ”Minulla oli sudennälkä, joten söin jo hetki sitten, mutta ruoka on uunissa. Se on varmaan vielä lämmintä.”

Benny nosti lihamurekevuoaan uunista ja otti lautasen. Hän huokaisi huomaamattaan.

”Väsyttääkö?” Ulrika kysyi.

”Rankka päivä”, Benny vastasi ja istuutui sille puolelle keittiönpöytää, joka ei ollut täynnä papereita. ”Ja käväisin vielä Ingridin luona viemässä postit.”

”Mitä hänelle kuuluu?” Ulrika tiedusteli ja jatkoi kokeiden korjaamista.

”Eipä kummempia. Mökissä alkaa kuitenkin olla vilpoista, joten minun pitää auttaa häntä laittamaan sisäikkunat paikoilleen viimeistään ensi viikonloppuna.”

”En käsitä, miten hän kestää asua ihan yksinään keskellä metsää. Vaikka kaipa se on parannus vankilaan verrattuna.”

”Niinpä.”

Benny söi vaiti, ja Ulrika ryhtyi korjaamaan viimeistä koe-paperia korjauskynällä, jonka toinen pää oli punainen ja toinen sininen.

Ulrika tiesi kaiken Ingridistä. Ainakin melkein. Hän tiesi, että Benny ja Ingrid olivat tehneet vuosia yhdessä töitä Tukholmassa, että Ingrid oli ollut vankilassa ammuttuaan entistä miestään itsepuolustukseksi ja että nyt Ingrid piileskeli Kjelliltä Taalainmaalla.

Sitä Ulrika ei kuitenkaan tiennyt, että Benny ja Ingrid olivat kauan sitten seurustelleet ja että Ingrid oli särkenyt Bennyn sydämen.

Benny oli suureksi ällistyksekseen törmännyt Ingridiin sattumalta edellisenä kesänä Morassa. Ingrid oli muuttanut sinne summanmutikassa, eikä hän tuntenut paikkakunnalta entuudestaan ketään. Vankilavuodet olivat tehneet hänestä kovemman ja kyynisemmän, mutta pohjimmiltaan hän oli edelleen oma vanha itsensä. Benny oli auttanut Ingridiä melkoisesti erään tapauksen tutkimisessa ja oli pian huomannut viihtyvänsä tämän seurassa yhtä hyvin kuin ennenkin.

Häitä edeltävän viikon Benny oli viettänyt unettomia öitä pohtien tilannetta eri kanteilta.

”Tietysti sinua epäilyttää”, Kenneth oli todennut, kun Benny oli eräänä aamuna haukotellut niin että leuat olivat mennä sijoiltaan. ”Elämäsi muuttuu pian peruuttamattomasti.”

Kenneth oli sanonut sen hyväntahtoisesti ja kokemuksen syvällä rintaäänellä, kuten onnellisesti naimisissa oleva neljän lapsen isä ainakin.

”Hyvä siitä tulee”, hän oli lisännyt ja taputtanut Bennyä olkapäälle. ”Usko pois. Ulrikaa parempaa vaimoa on vaikea löytää.”

Benny oli päättänyt luottaa siihen, että Kenneth oli oikeassa. Epäröinti johtui vain hermoista.

Siitä ei kuitenkaan ollut apua. Seuraavan yön hän oli maannut taas valveilla.

Häitä oli suunniteltu jo puoli vuotta, ja kaikki oli valmista. Isoisän vanha kansallispuku odotti vastasilitettynä ja siistinä, seuraintalo oli varattu, ja sukua ja ystäviä oli tulossa ympäri maata. Bennyllä ei ollut ollut sisua perua kaikkea.

Ulrika oli saanut pinon viimeisenkin koepaperin korjattua, ja hänen huulensa liikkuivat äänettömästi, kun hän laski pisteitä yhteen.

”Mikä hätänä?” hän kysyi sujauttaessaan paperipinon muovitaskuun.

Benny katsoi häntä kysyvästi.

”Istut siinä huokailemassa.”

Benny ei ollut huomannut huokailevansa, kuten ei sitäkään, että hän oli syönyt, ja lautanen hänen edessään oli tyhjä.

”Meillä oli tänään itsemurhakeikka”, hän sanoi. ”Sellainen jää aina mieleen pyörimään.”

”Okei”, Ulrika sanoi ja kallisti päätään. ”Ymmärrän.”

Enpä usko, Benny ajatteli. Et ole koskaan joutunut pitelemään kylmää ja elotonta ruumista poskeasi vasten. Et ole koskaan tuntenut kalman hajua nenässäsi.

”Nainen oli hirttäytynyt pyykkinaruun makuuhuoneessa”, Benny jatkoi.

Ulrika irvisti.

”Hui. Saan painajaisia tuollaisista jutuista.”

”Tiedän”, Benny sanoi. ”Anteeksi.”

”Mitäs jos keksittäisiin jotain ihan muuta ajateltavaa? Falcon Crest alkaa tunnin päästä. Eikö kuulostakin mukavalta?”

SYKSYLLÄ 1983 löytyy taalinmaalaiselta sukutilalta 31-vuotias Lena, joka näyttää hirttäytyneen. Lenan vanhemmat kuitenkin kieltäytyvät uskomasta itsemurhaan. Kun poliisi ei suostu jatkamaan jutun tutkimista, tapausta tarjotaan Ingrid Woltille. Ingrid tosin on juuri lopettanut yksityisetsivän työt ja muuttanut keskelle metsää, jottei kostonhimoinen ex-mies löytäisi häntä... Kun Ingrid taipuu auttamaan Lenan vanhempia, alkaa selvitä, että Lenalla oli vaarallisia salaisuuksia.

”Sarjan toinen osa on ensimmäistäkin parempi. Schulman on kotiutunut uuteen dekkariuniversumiinsa ja liikkuu varmoin askelin ihmisten, miljöiden ja tapahtumien keskellä. Harva dekkaristi onnistuu tasapainottelemaan itse rikoksen ja päähenkilön yksityiselämän välillä näin taitavasti.”

GÖTEBORGS-POSTEN

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6781-4